

han — for første Gang i sit Liv føle sig fuldt ud lykkelig.

Else svarede ved at lade sin Haand stryge ligesom medlidende over Hansines Haar og Kind; og da hun overhovedet ikke var god til at tie med, hvad Hjærtet var fuldt af, sagde hun:

„Det havde vi jo rigtignok aldrig kunnet tænke os, at det skulde kunne gaa saadan til, ... og jeg kan jo ikke sige andet, end at det jo er meget underligt for os. Det er jo ogsaa i alle Maader kommet os rigtig, hvad man kan kalde overraskende. Lige Børn leger bedst, siger man jo ellers, og Hansine er jo kun oplært som simpel Bondepige. Det havde Kap'lanens Familie vel heller ikke tænkt sig, at den skulde faa en saadan Svigerdatter. Og man vilde jo dog ikke gerne, at ens Børn blev skamsete, hvor de kom hen. Men naar det nu en Gang er bleven saadan, saa er der jo ikke noget at sige dertil, og saa kan man jo kun bede Vorherre om at lægge sin Velsignelse til.“

Der opstod et Øjebliks Tavshed.

Den blev afbrudt ved, at Anders Jørgen kom ind — i mørke Helligdagsklæder og rene, hvide Hosesokker. Han blev staaende tvivlrædig ved Døren og saa' hen paa Else, som om han afventede